

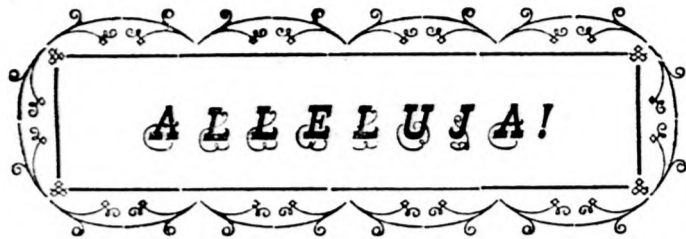
KIADÓ HIVATAL:
Szikes Antalkönyvnyom-
dája, hova az előfizetés
pénzek, hirdetések és
minden a kiadóhivatalt
érdeklő közlemények
küldendők.
*Nyilttérben egy
sor közlési díja 10 kr.
Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel.

SZARVASI LAPOK

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR
Egész évre 5 frt. —
Félévre . . . 2 frt 50 kr
Negyedévre 1 frt 25 kr
SZERKESZTŐSÉG.
Beliczey-ut, 15. szám
hova a lap szerelmi ré
szét illető közlemények
küldendők.
Kéziratoknem
adatnak viszza.

Husvét ünnepe van. Ilyenkor, mikor az ember örömmel üdvözlí a tavaszi napsugárt, mikor a lélek mintegy sejtve a természet ébredő, zsbongó vérkeringését szépnek, kedvesnek találja az életet, felzúg az alleluja . . . több mint 16 század óta minden tavasszal, mert husvét van . . . „feltámadt Krisztus e napon, alleluja !“

S az ének hangjai, mint egy világot reszkettető harsona átzúgnak hegyen-völgyön, a hullámzó tengerek tompa moráján . . . a klaszszikus dómok misztikus csendjén . . . s az emberek arcán, öltözetén ott az ünnepélyes komolyság, szívükön, ajkukon a kitörő lelkesedés s hála éneke : alleluja !

A keresztény világ ünnepeit ül! Győzelmi ünnepe az Isten Fiának, a megváltónak! Hogyne! Hisz e nap győzelme az életnek a halál, a szeretetnek a kegyetlenség fölött! Husvét az eszme diadala, következőleg ünnepe minden romlatlan szívnek, mely eszmékért hevülni képes. — Ilyenkor fel-fe! emelkedik az ember az Isten Fia magas eszményiségéhez, az ő örök, kifürkészhetlen szépségéhez, hogy a mindennapi élet sivár önzésével szemben új erőt merítsen hinni, remélni és szeretni . . . Boldog az, ki képes e felemelkedésre! Az „Ember Fiának“ átszúrt kezei — s lábából, s az ő sebzett oldalából a szépség, erő, tökély és bátorság eszméi sugárzanak, azok a beforradt győzedelmi jelvények hangosan beszélnek dicsőségről, alázatosságról, önmegtagadásról, de semmiről sem annyira, mint szeretetről. — Olyan ő mint a nap, tűzpontját látni nem képes a szem, mert „bele nem tekinthet,“ de sugárainál látunk; ezek árasztanak fényt, világot mindenre.

S e ragyogó nap éltető melege ujja alkotta az egész világot; kikököttette azt sarkaiból, mint hajdan akarta Archimedes. Csak-hogy Jézus Krisztusnak nem kellett támpont. — Tizenkét együgyű apostollal meghódította a világot, új társadalmi rendszert alkotott, a szigorú jog vaskövetkezetessége helyébe oda állítá társadalmi kötelékül a szeretet kedves láncazt, a ledólt birodalmak romjain kitúzve zászlaját, felépíté azokból az új világot. — S e világ mi más, mint a régi! A rabszolgák lánczai lehulltak a keresztény szeretet szavára, a nő fel-emeltetett alacsony helyzetéből, s a lovagiaság, kegyelet nimbuszától környezve egyenlővé tétetett férjével jogokban, kötelességekben. Alleluja! Örvendjen a felszabadított világ, mert abból a lepecsételt sir homályából husvét reggelén új napja támadt: a szabadság, egyenlőség, s testvériség!

Mit mondjuk az átalakítás eme művéről: Zseniális munka volt az! Jobb: isteni munka. Tizenzilencz század lángelméi köteteket irtak róla; hívők, hitetlenek vizsgálták Jézus Krisztus műveit, egyéniségét, tiszta jellemét s mindnyáján úgy jártak, mint a gyertya láng körül repkedő pillangók; az ő isteni fénye-lángja megégette lelköket, s vissza hulltak a bámulat, s imádás fokára.

Ez az égető, világitó eszmény kell, hogy lebegjen a társadalom előtt. Hisz mikor volt nagyobb szüksége ily szövétnekre az egyéni s társadalmi megoldatlan problémák zürzavarával küszködő emberi léleknek, mint épen ma?! Lassanként kivész az eszményiség az emberek törekvéseiből, a lelkiismeret finomsága már csak a nyilvános büntény kerülésére szorítkozik, sőt fájdalom gyakran még erre sem; a kötelesség érzet elernyed, a becsület: az egyén erkölcsi értékéből mások tiszteltetére kifolyó jog kard és pisztolylyal kerestetik, a kétségbeesetten küzködő szellemi proletárok önkényt dobják magokat az erkölcsi elzúllás örvényébe, a sikkasztáson ért gentlemanok, úgyszintén kiknek bizal-

mát a jövőben saját-, vagy a társadalom erkölcsi nihilizmusa megrendítette, esztelenül nyúl-nak a fegyverhez, hogy eldobják az életet, s keresnek enyhülést ott, a hol azt nem élvezhetik.

Szomorú kép, sötét színek! melyek a feltámadt Üdvözítő győzelmi fényével még szomorúbbak, még sötétebbek! Eszményt, vallást a társadalomnak! Vissza kell neki adni azt a gyermekded hitet, melynek derengő világánál feltámadása s örök boldogsága reményében vándorol a földi lét sötét örvényén.

E hit szüli a béketűrűs, a szeretet, a kötelességérzet mátyrjait, a feltámadás hite tartja fenn az erkölcsi világ oszlopait, ez a hit „drága kincs“, mert zálogát Jézus feltámadása képezi:

„A mint megmondotta vala
Feltámadott, alleluja! . . .“

SZEMETHY GÉZA.

EGYENLŐSÉG.

Zúgnak a harangok, itt van a husvét ünnepe. Mintha e napokon egészen más képet öltene a világ: a kenyérért futkosó emberiség elveti napi gondjait, hogy odatóduljon az Isten házába, dicsérni a mindenség alkotóját; mintha e napokban minden különbség, melyet ember és ember között vont a társadalmi felfogás, megszűnnék: Szegény és gazdag egymás mellett térdel és hallgatja belső áhitattal Istennek igéjét.

Mindenki egyenlőnek érzi magát embertársával. A földműves, aki keserves napi munkával keresi kenyerét, vastag darócruhájában nem fél odaállani a gazdag mellé és a milliók ura nem restelli hogy a daróc oly méltatlan szomszédsgba került a ragyogó bársonnyal, gróf az inasát, tudós az esztelent nem nézi le. Ki gondolna ilyenekre? A kebleket szent áhitat fogja el, mind érzi, hogy egy mindeneknél hatalmasabb lény színe előtt áll e pilanatban, — az örök Isten előtt!

Azután vége lesz mindennek. A harang nem szólhat örökké, a pap sem hirdetheti folyton a magasztos igéket, szent érzelmeknek nem mindennapos tanyája az

TÁRCA.

Ki az erősebb?

Irtá : J.—s.

— Ülön nyugodtan Adrien, még egyszer, de most utoljára kérem, ha folyton izeg-mozog nem vagyok képes dolgozni. Három napota mivel sem haladunk előre, nem lesz készen a kép, szóló Jenő, s merően nézett a a szép asszony arczába, ki lomha egykedvűséggel ült a festő előtt, s tépte a rózsá sötét piros szirmai, melyek odahulltak lábai elé, a neszfogó lány szőnyegre . . .

— Hagyja el barátom, tegye le ecsetjét, mára elég már a dologból! Jöjjön, mindjárt három óra, kísérjen haza.

S Jenő szót fogadott, betakarta a képet, eltolta helyére a festő álványt s miközben a szép asszony kalapját, ernyőjét vette, sovár szemekkel kísérte minden mozdulatát, s az asszony sem vette le róla tekintetét, szemekből mint két villamos szikra tört elő a vágy, mely már egy év óta kötötte őket egymáshoz — lángoló szerelemmel.

Egy év óta volt rabja Jenő azoknak a csodás szemeknek, annak a madonna arcznak, melyet az arany-

szőke haj árnyékolt be. Egy éve már, hogy hazatért Párizsból s letelepedett a fővárosban, hol csakhamar központja lett a művészi körök érdeklődésének, ecsetje, hirt, dicsőséget, jólétet szerzett neki, képei feltűnést keltettek, megnyitották előtte a szalonokat, a hol szívesen látott vendég volt Párkányi Jenő.

Egy művész barátjánál látta meg először Adrient, megismerkedtek s e pillanattól hozzá szegődött, árnyék-ként követte mindenüvé, a szalonokba, a színházba, a bálterembe — az utczára, a hol Adrien megjelent ott Jenőt is láthatni lehetett.

S a világ — beszélt róluk egyideig, aztán napirendre tért fölöttük.

Adrien nem függött senkitől, férje nagy vagyont hagyott számára, rokonai nem voltak, egyetlen gyermeke még férje életében elhalt s így szabadon, önállóan rendelkezhetett mindennel: szívével, — vagyonával.

A társaságban nem sokat foglalkoztak velők, inkább azt várták már türelmetlenül, mikor szakítanak egymással. Mert Jenő nem volt ám az első kit Adrien szépsége rabul ejtett, előtte már többen voltak a szép asszony követő árnyai, az a fess huszár főhadnagy is mindennapos volt az Andrassy-uti palotában, az a híres olasz tenorista, — ki nem csak hangjával de férfias szépségével is feltűnést keltett, igaz, hogy csak rövid időre, vendég szereplése idejére — szintén rabja lett a bájos szírének.

Jenőt barátai figyelmeztették mindezekre, de ő mitsem törődött velők, sem intelmeikkel.

— Nem ismeritek ti ezt az asszonyt, szokta volt mondani, annak arany szíve van . . .

— Igen csakhogy néha aprópénzre is felváltja, jegyezte meg nem kevés maliciával egy festő barátja.

Jenő anyja, az öreg Párkányiné, ki mióta fia Párizsból haza jött s Pesten telepedett meg maga is feljött a fővárosba lakni, sok álmatlan éjszakát töltött azóta, hogy fia Adrient megismerte. Egyideig ott lakott fiánál, az atelier mellett volt egy kis szobája, de a mikor Adriene a műterembe kezdett járogatni s egész délutánokat töltött ott Jenővel, kihurczkoltott onnét s a József-város egy csendes utcájában telepedett meg.

— Fiam, a mi családunkban csupa becsületes asszonyok voltak, azok nemcsak az arcukra, nemcsak a szépségükre, de a jó hírukra is büszkéek voltak, ugylátszik, hogy az az asszony, a ki ide jár, nem tudja hogy egy asszony csak addig szép a világ szemében, a míg becsületes, azontúl már csak a férfiak szeretik — azok se mindnyáján. — Én abban a házban, a hová ilyen asszony a lábát teszi, egy perczig se maradok. És ezzel elment.

E perctől kezdve az anyja és fia, csak ritkán látták egymást, hetenként, sokszor kéthétben, egyszer látogatott el Jenő anyjához, akkor is csak pár perczre.

emberi kebel, lesz a világ amilyen volt, az emberek benne, amilyenek voltak — a közönséges emberek.

A földműves talán nem is mer vissza gondolni, hogy amellet a gazdag mellett állott, vele imádkozott egy Istenhez, a gazdag meg restelné, ha felemlítené. Eh! hiszen ő csak különb ember, mint az, aki izzad, míg tőri a rögöt, egyenlőség?

Igen, a templomban, de azonkívül? Nevetéses!

Pedig mi emberek mintha egy kicsit egy formák volnánk. Egyenlő külsővel látott el mindnyájunkat a természet — Isten képmására, lelkeink egyformán fogékonyak jóra és rosra, szíveink egyformán dobognak azért, ami nagy és nemes. És mégis! A természet, ez a nagylatalom, egyenlőkké tön bennünket, az a sokkal kisebb hatalom, a társadalmi, felfogás, beleköntárkodik és — classicial. A társadalmi felfogás bizonyos elválasztó vonalakat helyez ember és ember közé, hogy egyiket a másikatól megkülönböztesse jobban mondva, hogy egyiket a másika fölé helyezze. Ezen elválasztó vonalak, melyek, közül korszakokként hol egyik, hol másik állott előtérben a születés, pénz és az ész.

Nem egyenlők az emberek — azt mondják, hanem van háromféle aristokrácia: a születés, pénz és az ész aristokráciája. Aki nem részesül abban a kiváló szerencsében, hogy ősrégi családban születik — úgy mondták csaknem napjainkig, akinek Fortuna isten asszonya a zsebeit aranyakkal meg nem tömte, vagy akinek nem adatott, hogy észével fényes eredményeket tudjon felmutatni — mondogatják ma — az az alsó néphez a mobhoz tartozik, azt vakmerőség volna egyenlőnek tartani e classisok aristokráciájával.

Leghosszabb életű volt a születés aristokráciája. A modern kor gyermeke valóban nem tudja, csodálja vagy nevesse e a hosszú századok felfogásának fonákját, hogy voltak idők, mikor föltétlenül elismerték a születés aristokráciának létjogosultságát. A középkorban és az újkor első századaiban őseink száma és érdemei után becsülték az embert, bizony betörök a fejedet, ha az hirdeted, hogy a grófi ifúr egyenlő a zsellér köllökkel. Az ember egyéni értékét valóságos causalis nexusba hozták őseink értékével. Nem lehet csodálni, hogy az állam mely hiszen nem egyéb, mint uralkodó társadalom, a benne élő társadalmak eme felfogását magába szítja és erre nézve a consequentiákat levonta. Levonta pedig úgy, hogy a születés aristokráciáját tetemes előjogokkal látta el — persze, többi emberek rovására. Hosszú idő, sok vér nagyoknak és diésőknek önfeláldozó küzdelme kellett még a születés aristokráciájának egész alkotmánya összedülni és érvényre jutott a társadalomban nem egészen, az álladalomban a legteljesebben azon elv: a születés sem jogokra sem kötelességekre nem tesz az emberek között különbséget!

Szeretjük a felvilágosodottság századának nevezni a XIX-ik századot és ez a mi századunk, mintha restelné, hogy benne semmi aristokratizmus nincs, egyszerre két aristokráciát kezd formálni a lerombolt helyébe a pénz és az ész aristokráciáját. A pénznek sohasem volt oly hatalmas értéke, mint a XIX-ik százalban. Régeente a pénznek sokkal alárendeltebb jelentősége volt egyszerű csereszerszönek tekintették, mely mindenkire nézve értékkel bírván alkalmas a cserélesek közvetítésére, de magában nem a pénznek volt meg a becsé. Voltak ugyan a középkorban időszakok, különösen a XII-ik században, amikor az úgy nevezett pénzváltó bankárok Olaszországban, de később Francia és Né-

metországban egy valóságos pénzaristokracziát igyekeztek alkotni szövetségbe és a többi emberektől kasztszerűleg elkülönítve. Nem sikerült, hiszen féktelen úr volt akkor a születési aristokraczia. A XIX-ik század halatlan hatalommá emelte a pénzt, valóságos factorává a közéletnek. a „fin de siècle“ bálvány a mammon, a sárga bálvány, az arany, meg a fehér bálvány, az ezüst, göggel tekint le a nyomorra és nélkülözésre. És az állam a maga törvényhozáásával csak segíti egy hatalmas pénzaristokraczia megalakulást. Azon elvből indulva ki, hogy mindenki aszerint érdemel befolyást a közügyek intézésébe, amennyi áldozattal járul a közterhek viseléséhez, mindig több és több befolyást enged a gazdagságnak a közügyek intézésébe. Valóságos attentatum ez a valódi egyenlőség elve ellen, mert hiszen tehetség szerint járulni a közterhek viseléséhez kötelesség, nem jutalomra váró érdem. A valódi egyenlőség semmiféle privilegizálást nem tűr.

Ha volna létjogosultsága valamelyik aristokracziának: úgy természetesen csak az ész aristokracziát mondhatnók létjogosultsággal bírónak. Mert arról ugyan nem tehet az a gróf, hogy ő annak született, s gazdagnál is sokféle, töle független körülmény működhetett közre a vagyonszerzésnél, — a képzettség és tudomány az, melynek megszerzéséhez egyéni tevékenység szükséges. De mindez nem igazolja egy ész aristokraczia alakulását, mindez nem igazolja, hogy az esztelen és tudatlan ember ne tartassék egyenlőnek a képzetlen és tudóssal. Az állami törvény hozások privilegizálják a képzeteket, bizonyos qualificationhoz bizonyos jogokat fűzve, olyanokat, melyekből a többi emberek hacsak ezek őket más alapon meg nem illetik, ki vannak zárva. Az iránylat tehát a természetes fejlődés szerint oda fog tendálni, hogy a képzetek, már ezen minőségükönél fogva kiváltságokatva, osztályt képezendek melynek tagjai különbeknek fogják tartani magukat másoknál, szóval az ész aristokraczia éppen úgy mint a születés — és pénz — aristokraczió in ultima analyzi társadalomban és államban egyaránt az emberi egyenlőséget fogja előidézni.

Nem akartam hosszabb fejtegetés tárgyává tenni e három fogalmat, csak rájuk mutatni, mint jelentkezőnek az emberi egyenlőség megbontóiként. Egy százada immár, hogy az „égálite“ nagy elve proklamáltatott és azóta — sem a társadalmi felfogásban, sem az államban ez elvkeresztülvittek nem mondható. Csak két hely van, ahol minden különbség megszűnik ember és ember között: a templom és a — sír.

NEU SÁNDOR.

Községi képviselői közgyűlés

1892 ápril 12. 13. 14.

Három nap alatt tárgyalta le a képviselő testület ezen közgyűlése tárgysorozatának 26 pontját. Az első napon Hufiray László birtokos elnöke alatt tolt a gyűlés — s a községi adók felülvizsgálatának befejezése után Tepliczky János ült az elnöki székbe. Sok fontos tárgyai voltak a gyűlésnek, a melyek közül a következőket emeljük ki. Az összes községi adók felülvizsgálata ápril 12-én eszközöltetett, a számadások helyeseknek találtatván, a megyei számvevőséghez küldettek el.

A községi útdó összeírása és a válság összeg

megállapítása eszközöltetvén oly formán, hogy egy ig a s n a p s z á m 1 f r t 50 k r, a gyalog napszám 26 krral állapított meg, a közegészségügyi bizottság 7 rendbeli üléséről felvett jegyzőkönyvek tudomásul vétettek, az ideiglenes orvos 8 f r t n a p i d i j a és az ideiglenes halottkém 2 f r t n a p i d i j a elfogadtatott, ezek részére 50 napra díjjak utalványoztak Oláh György megyei főügyész a város és a regale közötti perben jelentése mellett költségjegyzékét is beterveztvén, ennek megvizsgálására Kollár János, Mikolay Mihály és Dr. Szemző Gyula tagokból álló bizottság küldetett ki. K o n c z Elek gyámpénztári ellenőrnek segélykép ezen évre 100 frtot megszavaztatott. — A községi irnokok fizetés felemelése iránti kérvényük elutasítottatott.

B e r k e s Á r m i n c e r m o i g y ó g y s z e r e s z e g y I I I - i k g y ó g y s z e r t á r f e l l i l l i t á s á r t f o l y a m o d o t t, k é r v é n y e a z e g é s z s é g i b i z o t t s á g h o z t e t e t t á t. A n a p s z á m o s o k r é s z é r e a p i a c t e r é n a l a k i t á n d ó e n y h e l y k é r d é s e ú j b ó l t á r g y a l t a t v á n a v á r o s e l ő j á r o s á g a k ö z b i r t o k o s s á g e l n ö k s é g e v e l f o g e t á r g y b a n é r t e k e z n i s e t á r g y b a n j a v a s l a t o t e l ő t e r j e s z t e n i. A i z r. h i t k ö z s é g i s k o l o j a f e l e p i t é s é n e k k ö l t s é g e i r e a k é p v i s e l e t 1 5 0 f r t s e g é l y t s z a v a z o t t m e g.

A községi rendőrség számának szaporítása, III-ik községi pénztárnoki állás a községi bagattel bíróság, községi igtató kiadó a levéltárnoki, s a III-ik adóvég-rehajtói állás szervezésnek tárgyában Kollár János, Havjár Dani és Mikolay M. képviselőköl álló bizottság küldetett ki véleményes jelentés tétel végett. A katolikus templom körüli tér partkizrotatni fog s hogy az ülte tendó csemeték s bokrok békésen fejlődjenek, a kert 4 évig elzárva marad.

Ujdonságok.

— **Lapunk mai számához.** egész iv melléklet van csatolva, melynek tartalma: M i é r t h a g y t á k o d a A d á m é s É v a z é d e n t: K a l m á r G y a l u t o l, Y l a n g i l a n g (költemény) Céliótól; H u s v é t i á l o m: I r s a i J ó z s e f t ö l; K é s ö (költemény) Makai Emiltől; B o l d o g h á z a s é l e t: L ó v a i D e z s ö t ö l; A g o n d (költemény) Györi Lorándtól; E s t é l y u t á n: J. Margittól.

— **Husvét.** A kereszténység nagyünnepét, az üdvözítő feltámadását ünneplik harangzugas, illatos tömjén füstje mellett a keresztény egyház hívei. Az ájtatos nép buzgó imát rebeg az ég urához a nagy napon, szívét, lelkét beltölti a hála az üdvözítő iránt, ki életével váltotta meg az emberiséget, ki husvét ünnepén támadt fel halottaiból. Az ünnep gazdag és szegény egyaránt, egyformán ünnepli szívében mindenik a nagy napot, de míg a gazdag fényes ruhájában jelenik meg a templomban, addig a szegény ember testét daróc rongy fűdi. Ám Isten előtt nincs különbség, egyformán kedves neki gazdag és szegény, a gazdag és szegény imája, buzgó fohásza egy úton jut el a mindenható trónjához husvét ünnepén ép úgy mint egyékor!

A III. oszt. kereseti adóra vonatkozólag szerkesztett adókiszámítási javaslatokat feltűntető lajstrom f. hó 19-től 26-ig az alólügyi jegyzői íróháiban közzemlére van kitéve. Az adójavaslatok elleni írásbeli észrevételek illetve felszólamlások a jelzett határidőig az adólügyi jegyzői hivatalhoz vagy egyenesen a gyulai kir. pénzügy igazgatóságához adandók be. — Ugyanezen határidőben

— Sok dolgom van édes anyám, itt a kiállítás néhány képet akarok addig elkészíteni.

— Tudom fiam tudom . . .

A kiállítás megnyílt, de Jenő egy képet sem állított ki. Furesa hírek jutottak el az öreg Párkányiné füleibe, hogy Jenő hónapokon keresztül nem dolgozik semmit, folyton pénz zavarokkal küzd, hogy teljesen elhanyagolja esetjét, műtermében már a végrehajtó is megfordult.

Egyszer megkérdezte fiát, hogy mi igaz mindezekből, s Jenő válvonogatva felelt — Ne higgye anyám, irigykednek reám, nem igaz, egy szó sem igaz!

De az öreg asszonyt nem elégítette ki fia felelete. Egy délelőtt utnak indult — s elment oda az Andrassy uti palotába.

Nem remegett nem félt, hiszen fiát akarta megmenteni. S a mikor ott állt a szép asszony előtte, fehér pongyolájában, mely formás idomai minden szépségét kiténtette, s látta azt az aranyszínű haját, mely mesterkélten rendtelenségben omlott le vállaira érezte, hogy n e h é z d o l g a l e s z.

— Asszonyom ide jötem, hogy könyörögjek kegyed előtt, adja vissza fiamat nekem, adja vissza eset-jének. Egyetlen örömöm Jenő, rajta kívül senkim sincs a világon, de most már ő sem az enyém öreg napjaimra ilyen nagy csapást nem érdemeltem én, ki két kezem munkájával segitettem őt arra az utra, a melyen

dicsőség várt reá, reám pedig öröm. Hiszen ha szereti, lát miért nem lesz a felesége, vagy ha nem szereti miért nem szakít vele végkép örökre?

Adrienne néma egykedvűséggel hallgatta az öreg asszonyt, pongyoláján babrált, a csipke fodrot igazítva . . .

Hát egy szava sines hozzám, hiszen én is voltam fiatal, én is szerettem, de csak a férjemet, ha szeretné a fiamat, nem panaszkodnék, de ha nem szereti, miért nem fordul el tőle, s hiszen kegyed szép, nagyon szép, nagy a világ csak talál még benne annyi ember között egyet, akit szintúgy fogva tarthat, mint az én fiamat. miért épen őt-miért tesz ép' engem szerencsétlenné, a ki mitem vétettem kegyednek. S szavait elfojtották a könnyek, melyek szelid szeméből törtek elő . . .

A női könnyeknek hatalmas erejük van. Adrien is érezte. Egy percze feltűnt előtte Jenő déleleg szép alakja, látta az atelient, érezte Jenő ölelő karjait, csók-ját, s mintha hallotta volna újból a suttogó édes szavakat, a melyekkel Jenő szerelmet esküdött neki. De csak egy pillanatra érezte, hallotta mindezeket, s a másik pillanatban az érdekő szavak, melyeket az imént hallott csengtek füleibe. Már nem babrált pongyolája csipke fodraín, oda állt az öreg asszony elé s megfogta ránczos kezét . . .

Asszonyom, bocsásson meg ha vétkeztem Ön ellen, nekem soha sem volt ilyen jó édes anyám, nem ismerem anyámat, soha sem hallottam szavait, idegenek között nevelkedtem, idegen emberek kényszerítettek ahhoz,

kit sohasem szerettem, s most mikor életemben először szeretek igazán, szívem egész hevével, mikor minden gondolatom, minden vágyam egy emberhez fűz, azt az egyet akarja elvenni tőlem még ettől is megakar fosztani.

Nem végezhettem be szavait, mert az ajtó hirtelen feltárult s Jenő lépett be.

Álmélkodva állt meg a küszöbön, látva anyját Adrienne előtt, — de szólni nem volt ideje, mert Adrienne oda futott hozzá, vállára hajtva szép fejét s alig hallhatóan susogta:

— Amire oly régen kértél, s a mit én csak ígertem, de beváltani nem volt erőm, — most csak egy szavadba kerül s én a tied leszek — Akarod, hogy feleséged legyek?

— Hogy akarom-e, édes boldogságom szólt Jenő s karjaiba zárta a szép asszonyt . . .

A múlt évi őszi műtárlaton egy női arcokép kelte általános feltűnést, a mely egyik híres festőnk nejét ábrázolta. A kép művészi kivitele mindenki elismerést szerelte alkotójának. Egy délután Jenő is ott állt a kép előtt karján Adriennel, velők volt Jenő anyja is. —

Látod édesem, szólt ha anyánk el nem megy hozzád, tudja Isten mikor végeztem volna be a portraidat!

van közszemlére tevő az 1892-ik évi föld és házadó utáni általános pótdadó kivételi lajstrom.

— **Tüz.** Bácskai Jakab, Beliezei uti házában f. hó 14-én éjjel a konyha gerendája kigyuladt, a cselédség még elég korán vette észre s hamarosan el is oltotta a tüzet, mely könnyen nagyobb dimenziókat ölthetett volna.

— **Arató gép verseny-Csabán.** A békés megyei gazdasági egyesület igazgató választmánya folyó évi márcz. 31-én tartott ülésében elhatározta, egy arató gépversenynel a folyó évben Csabán leendő rendezését.

— **A községi népkert számára,** mint lapunk mult számában megírtuk lora; Wertheimstein 3500 drb. erdei fásmetétét ajánlott tel ingyen. Dr. Szlovák községi orvos, a népkerti bizottság tagja, a napokban tért vissza Csátelekről, hol a csemeték kivágatását és Szarvasra leendő szállítatását eszközölte. A nemes adakozó nagy hállára kötelezte a város közönségét, mert nagylelkű adományai által a népkert fejlődését messze időkre biztosította.

— **Árvamegyei inségek.** Szmracsányi Dániel, árvamegye főispánja következő levelet intézte lapunk szerkesztőjéhez: Vonatkozással, hozzám intézett becses levelére, van szerencsém Tekintetességét értesíteni, hogy vármegyém inségesei részére küldött 121 ft 10 krt mint gyűjtést hiánytalanul kezemhez vettem azt rendelkezésre felhasználás céljából a vármegyei inségbizottsághoz áttem. Miről midőn Tekintetességét értesítem, fogadja ezen nagylelkű jó tettevényeért legmelegbül köszönetemet. stb. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy városunkban megindított gyűjtés is szép összeggel fogja gyarapítani az inségek számára már eddig begyűlt könyöradományokat s hogy Szarvas város lakossága, dacára annak, hogy több oldalról véteett igénybe egy és ugyanazon célból mégis szíves örmest igyekszik honfitársai nyomorán enyhíteni.

— **Színészet.** Az idén lefolyt zsinai saison bevégződött, bevégződött olyan esúfósan a melyhez hasonló még soha e város falai között. Geröfy Andor színtársulata alig hogy megkezdte a silány előadásokat, búcsú nélkül földitöt háta a szarvasi színháznak, tagjai elszéledtek, hogy kiki saját mesterségét tovább folytathassa nagyobb sikerrel e „honhaza“ területén mint nálunk. Jó lesz levonni a következtítést ebből a kudarcból és ha majd alkalmunk nyílik az ösi saison beálltakor a színház sorsa felett határozni, minden jölt ment népség előtt ne nyiljanak meg az aréna ajtai sem a bérlők zselői, kik egyébként beérhetik azzal a sokat érő viaszszalással, hogy ha ök nem fizettek volna le bérlési összeget, még most is Kunhegyesen játszana a derék társulat, de így legalább módjuk volt kivándorolni onnét Szarvasra az igéret földjére, itt azonban nem termett számukra babér — sem kenyér.

— **Békésmegye iskolalátogatói** A vallás és közoktatásiügyi miniszter: Gyula község részére dr. Kovács István vármegyei főorvost; Csaba község részére Fábry Károly ügyvédet; Békés község részére dr. Henszelmann Elek községi orvost; Új-Kigyós község részére dr. Duzs István községi orvost; Gyula-Vári község részére Székely Gyula uradalmi tisztartót; Kétegyháza község részére dr. Zoltán Ármán községi orvost; Doboos község részére dr. Gerzelyi Arthur községi orvost; Gyoma község részére dr. Veros József községi orvost; Endrőd község részére Zlinszky István gazdasági egyesületi titkárt; Orósháza és pusztaföldvár községek részére Székács István uradalmi igazgatót; Szeghalom község részére Kiss Ferencet; Vésztő község részére Csáky János községi orvost; Körös-Ladány község részére Herkelyi János uradalmi kasznárt; Püzes-Gyarmat község részére dr. Domonkos Kálmán községi orvost; Töt-Komlós község részére Tatay János gyógyszerészt; Szent-András község részére Hutiray László birtokost; Ócsüd község részére dr. Baký Endre községi orvost; Nagy-Szénás község részére dr. Szabó István községi orvost; Kondoros község részére Jánosy Géza gyógyszerészt; Csorvás község részére dr. Gremsperger Ferenc községi orvost; Bánfalva, Pusztaszent-Tornya és Szabad-Szent-Tornya községek részére Apró Endre gyógyszerészt — az ideigl. miniszteri iskola-látogatói teendőikkel bizta meg.

— **Lupkovics János,** ügyvéd irodája részére, a napokban kért a szarvasi járásbíróaság gondnokot az aradi ügyvédi kamarától, bejelentvén Lupkovicsnak ügyvédi székhelyéről ismeretlen helyre történt távozását.

— **A nagyváradi kir. tábla elnök.** Biztos forrásból jelentik, hogy a nagyváradi kir. ítélőtábla elnökévé H e p e s Miklós, a kolozsvári kir. tábla tanácselnöke fog kinevezettni. Hepes Miklós biharmegyei ember és a jogot Nagyváradon végezte.

— **Az árvamegyei inség.** Az árvamegyei inségbizottsághoz Kubinyi Miklós bizottsági elnök által be-terjesztett kimutatás szerint a bizottság pénztári bevétele eddig készpénzben 121, 345 ft 80 kr. a kiadások 38, 716 ft 10 kr. a maradvány 86629 ft 70 kr. Terményekben befolyt összesen 344 6. 74 klgr.

— **Mükedvelői előadás.** A b. csabai mükedvelők által a városi színházban 1892. évi április hó 19-én, kedden, jótékonyezélő hangverseny rendeztetik. Műsor: 1. „Soire de Wienne“ Schubertől, zongorán két kézre, előadja: Sztraka Ernő úr. 2. „Búcsu az erdőtől“ Essentől, előadja: a vegyes énekkar. 3. „Promtu No-3., Schubertől, zongorán két kézre, előadja: Lövg Gizzella k. a. 4. „Hárs alatt“ költemény, Temérdektől, szavalja: Karosg Ilona k. a. 5. „Lucia di Lammermoor“ Donixettől, zongorán 4 kézre, előadják: Badics Ilona k. a. és Gally János úr. 6. „A varázs hegedű“ operette 1 felv., írta: Offenbach. Személyek: Mathien apó, öreg zenész. Klein Henrik úr. Georgette, nevelő leánya Singer Paula k. a. Antal, kertészlegény Numann Ignác úr.

— **A szent-andrási kátholikus egyház** új plébánosa Dr. D u n a y A l a j o s Tasnád-szántói plébános lesz. a szentandrási közbirtokosság mint kegyuraság Dr. Dunait fogja bemutatni a püspöknek ezen javadalomra.

— **Itt a tarasz.** zöldül a lomb s kertek pázsitján is kizöldül a fit. Itt az idő, hogy kertjeinket rendezzük, s a legjobb alkalom, hogy olvasóinknak egy czeget ajánljunk, mely 24 éve áll fenn s nemesak hazánkban de a külföldön is kitünő hírnévre tett szert. M ü h l e Vilmos temesvári műkertész, a kinek virág s különösen róza telepe messze földön híres. Magkereskedése s virág nagy kereskedése szakértelemmel s a legmessze-nőbb igényeknek megfelelően van berendezve, miért is a czeget olvasóinknak a legmelegebben ajánljhatjuk.

— **Az első magyar általános biztosító társaság** a napokban tartotta 35-ik közgyűlését C s e k o n i e s Endre gróf elnöklete alatt. Az igazgatóság jelentése szerint a mult üzleti év kedvező volt a társaságra nézve. Az üzletnek folytonos emelkedéséről tanuskodik a díjbevétele emelkedése; a díjbevétele ugyanis 1890-ben 4, 768-711 ft és 48 kr, 1891-ben pedig 4,842.515 ft 43 kr. volt a tüzosztályban, melyben az elért nyereség 521,332 ft 9 krra rug A jégosztályban az 1, 978,209 ft 20 krrnyi díjbevétele mellett 442.800 ft tiszta veszteség mutatkozik a nagyszámu jégverés miatt. A szállítványi osztály 7900 frtnyi veszteséggel záródott. Ezek a veszteségek a tüzosztályi nyeresményeknek nagy részét igénybe vették s így főleg az életosztályi üzlet kedvező lefolyásának köszönhető, hogy végeredményileg mégis kielégítő a nyereség. Az árkülföldi tartalk az idei eredményből 100,000 frtt. lett dotálva; az értékpapírok értéke a december 31-ki árfolyamhoz képest legalább 140,000 frtnyi értékemelkedést tüntet ki. A zárszámadásilag kimutatott 802.426 ft 36 krt tevő nyeresémből 135.482 ft 55 kr az életbiztosítottak nyereségyrészeül, 85,155 ft 65 kr a nyereségy-tartalékra, 48,093 ft 39 kr igazgatósági nyereségyosztalékra, 32,062 ft 26 kr a tisztviselők nyereségyosztalékára. 8.015 ft 56 kr a tisztviselők nyugdíjlapra fordítatik s a fennmaradó 498,615 ft 95 krból minden egész részvény után 166 ft fizetettik ki, vagyis összesen 498,000 ft. Közhasznu célokra 9050 frtot szavaztak meg. Megválasztattak: elnöké Csekonics Endre gróf, alelnöké: N á d a s d y Ferenc gr. Választmányi tagokká; Ambrózy Gyula báró, Andrassy Gyula gróf, Bittó Kálmán, Deutsch Sándor, Fuchs Rudolf, Hajós József, Hodossy Imre, Ivánka Imre, Jálies Kálmán, Mikos Miklós gróf, Németh Titusz, Nikolics Fedor báró, [Radvánszky Géza báró, Szapáry Iván gróf, Schoeller Pál lovag, W e n c k h e i m Frigyes gróf, Z s e l é n s z k y Róbert gróf és Zichy Béla gróf. Igazgatósági tagok: Harkányi Frigyes Jenő Lajos, Léway Henrik, Ormódy Vilmos, Schossberger Zsigmond báró, Zichy Nándor gróf, Felügyelő bizottsági tagok: Batiháni Géza gróf, Giezey Samu, Jekelfalussy Lajos, László Zsigmond és Szitányi Izidor.

— **Az első Leánykölházasítási Egyesület** f. hó 10-én tartotta Schwarz Ármán bankigazgató elnöklete alatt XXIX-ik rendes közgyűlést. Kohn Arnold vezérigazgató által felolvasott évi jelentésből kitünik, hogy a tagok száma 1891 évben 11808 jutalékrészszel szaporodott. Az ujonnan beírt leányok a következő korosztályokban csoportosulnak nevezetesen: 0 éves, 1801, 1 éves 1259 2 éves 1448, 3 éves 1157, 4 éves 1138, 5 éves 967, 6 éves 819, 7 éves 745, 8 éves 723, 9 éves 607, 10 éves 469, 11 éves 430, 12 éves 242. A mértleg számaiból felismerhető, hogy az egyesület a lefolyt évben is minden irányban jelentékeny eredményeket ért el, amennyben 56,538 ft 32 krrnyi nászjutalék kifizetés mellett az egyleti vagyon 214,015 ft 76 krral, a készpénzalap 128,619 ft 62 krral szaporodott és a díjtartalékalap 557,864 ft 04 krral emelkedett. A közgyűlés a jelentést és mérleget öröndetes tudomásul vette, a felügyelő bizottság ajánlatára az igazgatónak és választmány nak felmentvényt megadta és utántan Arnstein Henrik mérmök képviselő bizottsági tag indítványára az elnöknek és az igazgatóságnak eredménydus működéséért és önzetlen fáradozásáért jegyzőkönyvileg elismerést köszönetet szavazott, Schwarz Ármán elnököt élénken éljenezve szét osztott A közgyűlés befejezése után választmány alakuló ülést tartván, a következő tisztviselők

választattak, u. m.: alelnöké: Kohn Károly, pénztári igazgatóvá; Frankfurter Samu, ellenőr igazgatóvá Herezfeld Zsigmond, igazgatókká: dr. Wittmann Mór, dr. Reich József, Elisler József és Tsuk Sándor.

(**Figyelmeztjük** lapunk t. olvasóit különösen a földbirtokosokat a Budapesten székelő Magyar országos központi takarékpénztárának mai számunkban közzétett hirdetémyére.

Szerkesztő: STEIN BÉLA. Laptulajdonos: SZIKES ANTAL.

Hirdetések.

Herrmann J. és Társa
közvetítési ügynökség szállítási ügyekben
Budapest VI. Teréz körut 6 sz.

Ajánlják magukat pontos után vizsgálásra mindennemű szállító levelek és franco feladó vevényekre, 1870-ik évtől kezdve. Díjazás csak siker esetén. Azon esetben hogyha differenciák nem konstatalhatók, az illető iratokat minden költség vagy provisio felszámítása nélkül, bérmentve küldjük vissza.

Hirdetés.

Szarvas község II kerületében a kéményseprői állás megüresedvén, arra pályázatot hirdetek.

Folyamodók a felszerelt kérvényeket f. évi majus hó 1-ig hozzám benyújtani el ne mulasszák, mert a későbbben beérkező kérvények figyelembe nem vétetnek.

Szarvas 1882 ápril 10.
Tepliczki János
bíró.

Hirdetés.

Van szerencsém a n. érdemű közönség becses figyelmébe ajánlani tisztán kezelt italaimat. Erdélyi szemillon. óbor. 1/2 lit. üvegekben 35 kr. Ménesi vörös, óbor 1/2 lit. üvegekben 35 kr. Az üvegek 5. krrban vissza fogadlatnak. Asztali erdélyi sillebor 1 liter kimérve, 40 kr. Asztali erdélyi fehér, 1 liter kimérve 40 kr.

Valódi kistüsti pálinkám.
Tiszta törkölypálinka 1 liter 1. 20 kr.
Tiszta seprő pálinka 1 liter 1. 20 kr.
Seprő törkölyvel kifözve 1 liter 1 ft.
Szilvorum. 1 liter 1 ft.

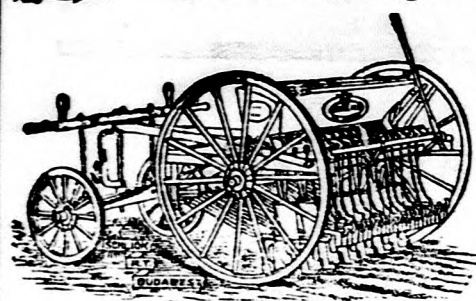
Teljes tisztelettel
Roszjarovitz János.

SCHLICK-féle

vasöntöde és gépgyár
részvény társaság
BUDAPESTEN.

Gyár és irodák: VI kerület külső Váci-ut,
Városi iroda és raktár: Podmanicky-utca 14. Fiókraktár Kerepestút 77.

Gőz- és járgánycséplő-készületek

számos első díjjal kitüntetett szab. Schlick-féle
2 és 3 vasu ekék, mélyítő és egytetemes acél-
ekék, eredeti SCHLICK- és VIDATS-féle egyvasu
ekék, talajmivelő eszközök valamint

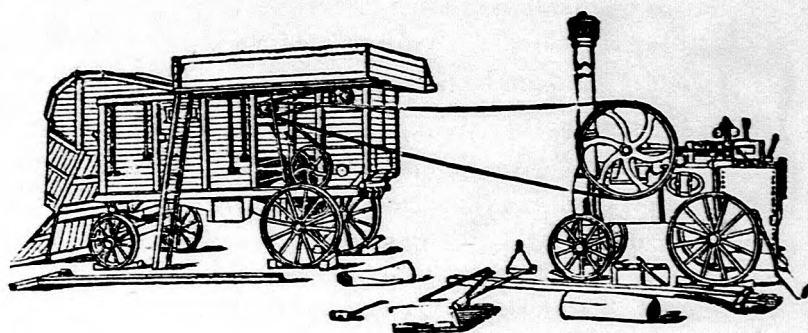
Schlick féle szab. „Haladás” sorbavetőgépek.
Takarmány készítő gépek, darálók, őrlőmalmok
és mindennemű gazdasági gépek. Eredeti ame-
rikai kéveköltő és marókrakó arató- és fűkaszaló gépek szállítható mezei vasutak stb.

Előnyös fizetési feltételek. Legjutányosabb árak, Árjegyzék ingyen és bérmentve.

5-18

Első magyar gazdasági gépgyár részvény társulat.

BUDAPESTEN, Gyártelep: külső Váci-ut 7-ik szám.

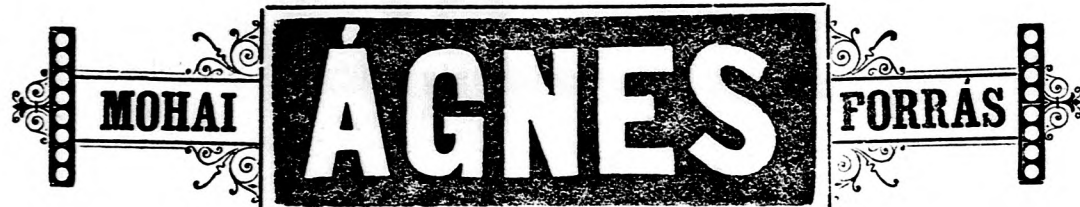
Ajánlja hazai gyártmányú gőzcséplő készleteit
valamint mindennemű GAZDASÁGI GÉPEKET
és talajmivelő eszközöket, különösen úgy könnyű, mint kötött
talajhoz alkalmas legjobb rendszerű

sorvetőgépeket.

Arjegyzék kívánatra készséggel küldetnek.

Hazánk legkedveltebb savanyúvize

— a —

mely nemcsak a polgári körökben kedvelt, de utat tört magának a felsőbb és legfelsőbb körökben is.

Ó cs. és kir. fensége

József főherczeg asztalán rendes italul szolgál.

Kitünő szolgálatot tesz az emésztési zavaroknál.

Gazdag szénsavtartalmu * A bomak színét nem változtatja
Természetes ízét kellemessé teszi

a miért is a vendéglős uraknak keverékül „Spritzer” előnyös szolgálatot tesz.

Ujabban a homokos talajban termett savanykás borkhoz
kiváló előnyösnek bizonyult az ÁGNES-forrás savanyúvize.

Vegyelmezve **Dr. LENGYEL BÉLA** egyetemi tanár

úr által.

Ajánlja a bel- és külföld számos orvosi tekintélyei által főleg a légzési-, emésztési- és
húgyvesztő-szervek hurutos bántalmánál; hatásonosan gyógyítja a Rhachitis-, görvély-, vese- és
köszvény-bajokat, épügy használható a tagok csúszos bajainál, gyermekeknek meggyógyítja a
túlcsúszos gyomorsavany-képződést s fokozza az idegrendszer tevékenységét. Gazdag szénsav-
tartalmánál fogva ezen üdítő savanyúvizez a legkellemesebb ízzel bír s borral használva igen
nagy keletnek örvend. — Konstantinápolyban, Alexandriában, legközelebb Fiumében is, ép
úgy mint hazánkban, általánosan a kolera megbetegedés ellen praeservatív gyógyszernek bizonyult.

Friss töltésben az ország minden gyógyszer-tárában, fű-
szerkereskedésében és vendéglőjében kapható.

ORSZÁGOS FŐRAKTÁR

ÉDESKUTY L., cs. és kir. és szerb kir. udvari ásvány-
viz-szállítónál
BUDAPEST, Erzsébet-tér 8. sz.

Magyar Országos Központi Takarékpénztár

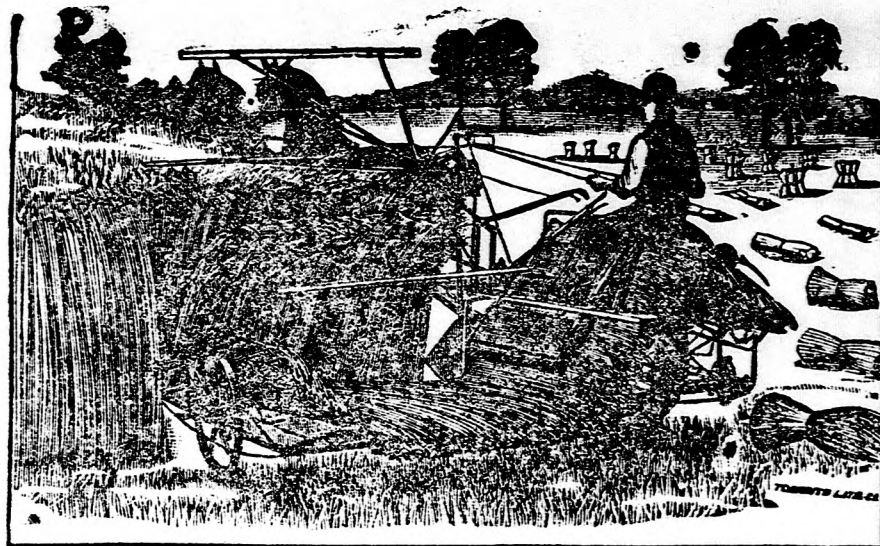
Budapesten, Deák Ferencz-utca 7-ik szám engedélyez
törlesztéses jelzálogkölesönöket földbirtokokra
a kimutatott földadó vagy a színhelyen foganatosított becslés
alján. Kölcsönkötvényhez a telekkönyvi kivonat és kataszteri
1-10 birtokiv hitelesített alakban csatolandók

A legkisebb engedélyezhető kölcsön 1000 frt.

Bármennemű kérdések a fenti címhez intézve gyors elintéztést nyernek.

KOTZO PÁL

gépészmérnök BUDAPEST. üllői-út 18. szám.

Ajánl 2 1/2, 3, 3 1/2 és 4 lóerejű szöges cséplőkészleteket, továbbá 4, 5, 6, 8
10 és 12 lóerejű sínes gőzcséplő készleteket hosszú szalmarázókkal, alsó
szelével és rendkívüli nagy felületű rostákkal, árpahéjazó és választó-hen-
gerrel. Fa- és szénfűtésre, eredeti szalmafűtő gőzmozgonyokat. Továbbá
R. Garret et Sons felülmulhatlan 40% tüzelőanyagot takarító com-
pound gőzmozgonyait. Legjobbnek elismert „Brantfordi” önmű-
ködő amerikai kéveköltő aratógépeit. Eredeti amerikai szénagyűjtőit
1 vagy 2 ló befogására alkalmazható kombinált ruddal. Sorvető és szór-
vayető gépeket és minden egyéb kisebb gazdasági gépet. Jutányos
árak, kedvező feltételek.

Máriaczei Gyomorceppék

Magyarországi Gyógyászati Társulat

Szarvason: Bugyis Andor, K. Szt.-Mártonban: Szilárd-
fy Károly gyógyszer-tárában.

A magyar kir. államvasutak gépgyára

a hazai viszonyokhoz alkalmazott, legkitünőbb szerkezetű és a versenyben eddigelé legyőzhetlen maradt

6-, 8-, 10-, 12 lóerejű közcséplő-garnitúráit,
valamint a malomcélokra külön gyártott hengerkazános

9-, 12- és compound rendszerű 16 lóerejű locomobiljait

a teljesen vasból készült s így tartóság czélszerűség tekintetében
más gyártmányt messze felülmuló

szalmakazalozó-gépeit

ugyszintén a locomobil hátsó kerekére könnyen alkalmazható és
így felette czélszerű

Stibor szabad. kör fűrészeit, 4-10
végül egyéb gyártmányu

2-, 2 1/2-, 3 és 4 lóerejű locomobiljait és gőzcséplőgépeit, velőge-
peit, ekéit, rostáit, morzsolóit stb. mezőgazdasági gépeit ajánlja
kedvező feltételek mellett.

a m. kir. államvasutak gépgyárának vezérügynöke
Budapest Üllőiút 25. Árjegyzékek bérmentve.

Fehér Miklós,

H U S V É T.

a „Szarvasi Lapok” 16. számának melléklete.

Miért hagyták oda

Ádám és Éva az édent?

Legenda!

Hiába! Gondtalan élet csak az éden-kertben volt. És én nem tudom az első emberpárt eléggé kárhozatni, a miért odahagyta azt a gyöngyvetet!

A biblia azt mondja, hogy előbb Éva, azután Ádám, az Uristen világos tilalma daczára, evett a tudás fájának gyümölcséből, a miért büntetésből kiűzték őket az édenből.

Én mindenkor nagy respectussal viseltetem úgy az öt könyvű, mint a harminczkét levelű biblia iránt; de ájtatos olvasóim, mégis a mondó vagyok, hogy a bibliát e pontban részéről egyikis kétely környékezi.

Miért? Azt is megmondom. A biblia szerint az Uristen megtiltá az első embernek ama bizonyos gyümölcs élvezését különbeni végrehajtás terhe. . . oh, mit is mondok. . . különben meghalnak.

A tiltott gyümölcsből Ádám és Éva is evett, és még sem bűnhődtek halállal. Ellenkezőleg az Uristen azt mondá: „szaporodjatok és gyarapodjatok.”

Mínt hogy föl sem tehető, hogy a jószágos Uristen szavát megszegte volna, nem marad más hátra, mint a biblia eme szakaszát „légből kapott”-nak nyilvánítani.

A dolog a következőképen esett meg:

Egy szép napon Ádám és Éva az éden-kertben futkároztak. Pillangókat kergettek. Hisz oly gyermekes kedélyük volt. Nem tudták még mi a jó és mi a rossz.

A mint így ide-oda szaladgáltak, sok virágot tapostak le.

Az ilyen sértést nem tűrhetjük tovább! — kiáltott a pipacs.

— Bosszut kell állni! — mondá a tulipán

— Nem, nem! — esengett a szelid nefelets, kérjük meg Ádámot és Évát, hogy ne lépjenek többé gyenge szirmainkra.

— Kérni? Esengni? Azt nem teszszük soha! vágott vissza a büszke rózsza. És vele tartott a többség.

Elhatározták, hogy deputációt menesztenek az Uristenhez.

Dictum, faktum. Az Uristen elégtételt ígért és maga elé cízálta az első emberpárt.

— Gyermekeim — szólt — soha sem térjetelek le az egyenes utról. Mert ha azt teszitek bajba keveredtek. Megígértem a virágoknak, hogy megbüntetlek benneteket, a miért nem vettétek figyelembe az utak mentén felállított táblácskákat, melyeken világosan olvasható:

Ezen sétányon a fák és ültetvények rongálása tilos.

Büntetéstek az, hogy nem szabad a kert közepén álló narancsfához közelíteni és arról hét álló hétig és hét napig gyümölcsöt leszakítani, most pedig adieu!

Az első emberpár szomoruan ment haza.

A büntetés kemény volt, mert a narancsot nagyon szerették, különösen megczukrozva. Pusztították is alaposan úgy, hogy az Uristen

már attól tartott, hogy neki sem marad majd már az asztalára. A büntetés tehát igen praktikus is volt.

— Lásd mindennek te vagy az oka — szólt otthon a férj a bánatos Évához

— Miért én?

— Hát nem te mondtad, hogy szeretnéd új szalmakalapot pár pillangóval földszíteni Éva szomoruan bólingatott.

Tehát a mézes hetek örömet már az első emberpárnál is toalett-kérdés zavarta meg. . . Ezt jó konstatálni.

Vagy három napig nem beszélt a férj a feleséggel Haragudtak.

Negyednap végre az ebédnél megnyiltak Ádám ajkai. Oh, bár ne beszélt volna!

— A leves megkozmásodott, szólt — a peccsenye odaégett. . . a főzeléken kevés a huszelet. . . a tészta. . . hát ez tészta? . . . Valóságos csiriz darab.

Szegény Éva! Annyira bántotta őt e beszéd, hogy mitsem evett és szóltanul vitte be, urának a fekete kávé.

De im, mi történt? Ádám indulatosan vágja földhöz a csészét.

— Meg akartak mérgezni! — kiáltotta.

— „Szent Habakuk, — mondá kezeit öszszecsapva Éva — elfelejtettem cukrot a kávéba tenni!

Ádám egészen oda volt. Egy haragos pillantást vetett oldalbordájára, azután lefeküdt. Ebéd után egy két órát szokott rendszeren szundikálni.

Az asszonykiült az ajtó elé. Halovány volt. Szomorkodott.

— Mit busulsz galambom? — Kérdé egy deli ifju, ki éppen arra tartott.

Éva mutatóujját ajkához szorítva szólt:

— Csitt! férjem alszik. Még felkeltenéd.

— Alszik? Annál jobb.

És a jövevény ajkaira gunyos mosoly szállt mely oly jól illett hozzá.

— Megszidna az öregem, ha nyugalma zavarnám.

— Akkor jer pár lépésre velem. . . Én — szólt az idegen bemutatva magát — Ármány vagyok. És kecsesen meghajtá fejét. E pillanatban a szerelem angyala szolgálatában állok.

— Mit kívánsz tőlem? — kérdé Éva és gyanutlan fogadta el az ifju karját

Meg kell jegyezni, hogy Ármány rendszeren nő arczzal birt. Haja sárga-vörös volt szeme kék. Csak akkor ha, leány vagy asszony megrontására törekedett, vette fel fiatal emberek termetét és arcját. Már régóta nem tetszett neki, hogy az első emberpár per-patvar nélkül él. Megrontásukra törekedett.

Nem kívánok semmit tőled édes. Bajodon akarok segíteni. Tudom, hogy férjeddél „faséban” vagy.

Éva hálisan tekintett az ifjura, azután az általunk már ismert női bőbeszédűséggel elpanaszlá, hogy nem tud semmit férje szája ize szerint-sütni.

Ármány hóna alá nyult és elővette Zilahy Ágnes szakácskönyvének legujabb kiadását.

— Ezt neked ajándékozom. Általa visszahódítod majd férjed szeretetét. Halld csak hogyan kell a huslevest készíteni:

„Fél kiló marhahushoz — olvasá — más fél liter vizet lehet számítani.”

— Én három litert vettem, — vágott közbe ijedten Éva.

„. . . A székből jött húst csak meg kell mosni, de nem kiáztatni.”

— Én pedig kiázttam.

Ilyen beszélgetés közben elértek ama bizonyos narancsfához, és annak árnyában levő padra ültek. Ármány nagyon, nagyon belenézett a fess Éva szemébe. . .

Milyenek is voltak azok a szemek?

Hát azok a bizonyos szemek bizony feketék, de még minő feketék voltak!

Valóságos fekete gyémántok, melyek esten de megvilágították az első emberpár lakását. Erre a szikraszóró szempárra szükség is volt, mert akkortájt még nem ismerték a gyertyát, de még a villamos lámpát sem.

Hogy az ifju a szemetekintéssel nem elégedett meg, mondanom is felesleges. Átkarolta Évát és fülébe suttagá édesen, szerelmesen:

„Nem kell a szöke énnékem,
Mert én a barnát szeretem. . .”

Az asszony nem szabódott. Mit tudta ő, mi az ölelés?

Egyszerre egy kis nesz hallatszott. Egy pompás himszarvas csörtetett elő.

— Mily gyönyörű teremtés! — kiáltá elragadtatva a nő. Azok a remek szarvak! . . .

— Szeretnéd, ha férjed is ilyeneket viselne?

— Hogyne! megtakaritanánk egy butor darabot — egy ruha tartót. Oh, de az nem lehet — sóhajtá lemondva ezen „szép eszméről.

Minden lehet, csak akarnunk kell — szólt a csábitó és Évacska ajkára akkorát czuppantott, hogy no!

És az asszony, bár nem evett még a „tudás” fájáról, sejteni, tudni kezdett.

Az első csókot egy második, harmadik és ki tudja mennyi követte. Mert a felhevült vér nagyon követelő.

— Szomjas vagyok édes barátom, éhes is nem ettem délben egy falatot sem.

A gavallér egy ág után kapott és a nő elé tartá.

— Nem szabad. Megtiltotta az Uristen. És hogy ne lássa a csábitó vörös-sárga gyümölcsöt gömbölyü karjával fedé el ragyogó két szemét.

— Nevetséges! — szólt hízog hangan Ármány — Bátran szakithatsz. . . Nem látja senki. Azután mi sem oltja el jobban az éhséget és szomjat, mint e nedvdus narancs.

Éva nem tudott ellentállni. Óvatosan körül nézett, azután leszakított egy narancsot és möhön beléharapott.

Mikor szomja csillapítva volt, kezdé belátni, hogy vétkezett. És egy másik egy nagyobb bűn is furdalta lelkiismeretét. Kiszakítá magát Ármány ölelő karjaiból és hazafutott.

Otthon, hogy haragos férjét kiengesztelje azt föllenté, hogy az Urísten visszavonta időközben tilalmát. Ádámnak sem kellett sok rábeszélés, hogy beleharapjon a narancsba.

De a megtorlás sem maradt el. Ármány megszökött az Urísten haragja elől, ki dörgő hangon így szólt:

— Mars ki innen, ti vétkesek! Ádám bűnhődjél, mert nem tudtál vigyázni feleségedre! Éva vezekelj, mert megcsaltad férjedet. Te narancs pedig vén kofák kezei közé kerülj.

Ádám és Éva megtörtén kullogtak ki az édenből. A narancsnak meg szíve vérzett a fájdalomtól.

Gondoljatok e történetre, ha vörösbélű narancsot esztek.

Kalmár Gynla.

Ilang-ylang.

Mi bűvös illat, boldogító pára!
Körülte minden ah! ilyet lehel,
Kis halmos keble, ajka, boudoireja . . .
Mintha te volnál itt közel, közel!

Karomba zárom rezgő termeted,
Mámor költöz le, kábitó varázs,
Tündér káprázat, kéjes zsibbadás.
E forró kéz, ez ajk: mind, mind tiéd
S a lágyzengésű hang
Átregzi szívem édes illatodra
Ilang-ylang-ylang.

Hogy mint szerettek most tudom csak, érted
Dobog e szív, érted hevül az agy
S szó lázasan csodás tündérmeséket,
Melyekben a király leány Te vagy.

Oda borúlva lábaid elé
S szörnyekkel küzdve érted harczokat
Kérdemellek . . . majd oltár elé
Hívogat, bongva a harang

Tömjénné válik édes illatod
Ilang-ylang-ylang.

S távol a vendég vigadók nesztől,
Hova pohár csengése nem hat el,
Remegve, vágyva ittasan a kéjtől:
Színültig áll nekünk a mézkekel.

S fenéig ürül bár újból telik . . .
Boldogságunkba nincs se hosz, se vég
Közmondásosza késő ivadék,
Szerelmünket költők énekelik
Ha már borít a hant

Csalóka képzelet, oh csalfa illat
Ilang-ylang-ylang.

Csak epedek, áhítok és sovárgok
Pedig tudom, hogy nem leszél enyém,
Agyvázak mind e fényes látományok,
Más boldogságát álmodom meg én.

Hazug vagy illat és csalóka az,
Amivel állatsz, mit ígérsz nekem,
Hazug az üdv, hazug a szerelem
S csupán a sír, mely ránk borít igaz.

Mégis ha nyugszom egykor ott alatt
Körítsen ott is édes illatod
Ilang-ylang-ylang.

Celio.

Húsvéti álom.

Már csak megvallom, hogy biz én elszundítottam. De nem is csuda, hiszen annyiszor elmondtam már a két kis fiamnak annak a gyönyörű Richter-féle játéknak a bús történetét, amit a „Sz. és V.” szerkesztő bácsija ajánlott föl karácsonyi ajándékkul nekik.

És ők? Oly sokszor megsiratták azt a szegény angyalkát, amelyiknek, mikor a játékkal oda akart repülni lefagyott a két szárnya, s ő lezuhanva a földre . . . meghalt.

— Vele együtt halt meg — kis fiam a ti reményetek is.

Ezt persze nem értik, de annál meghatóbb az rájuk nézve.

Mondom, nem is csoda, ha a mese végén már magam is elérzékenyülök, s édes álomban keresek vigaszt a földi igazságtalanság ellen.

Tehát szemeim lezárultak.

Fejem fölött meggyülekezének az évek, fejemen pedig a hajtalan területek száma. — Megöregedtem, tagjaim meglazultak; mintha a szívem is fázna, olyan fagyos lett kedélyem! Hej pedig de tudtam egykor örülni ennek az egyetlen apai örökségnek, hogy s z e r e t e m a z e m b e r e k e t, s keblemre ölelném az egész világot.

Most pedig már a keblemet is, az ölelést is, a világot is, egészen másnak találom.

S velem együtt milyen nagyot változott minden!

A szomszédom deszkakerítése helyén vasrács diszeleg, s — ha nem káprázik a szemem — a saját fogatja robog be. — A közeli boltban süvegszámra árulják a czukrot, s reggeltől estig szakadatlanul hullámszik ki és be a vevő közönség. Mennyire maskép volt ez husz évvel ezelőtt, mikor még a jendgével is szívesen beértük!

A gymnasium épülete megkopott egy kissé, de azért olyan, mint hiú aglegény: ügyesen festi a szakállát, s csinos parókát visel. — De bent megfogyott a muzsafiak száma, s a tizenhárompróbás mameluk-professorok bús hazafiakká, elkeseredett ellenzékiekké lettek, akik még a latin syntaxist is nemzeti színű krétával írják a táblára: Csak a történetésük lett pecsovecs, egyedül az tolja a kormány szekerét. Én Istenem! Mit is nem tesz az a húsz év!

Legboldogabb ember pedig a városban a mathetis-professor, aki megérte, hogy a görög helyett csupa mathesist tanítanak a gymnasiumban.

De ki tudná mindazt a változást felsorolni, ami húsz év alatt történt? Avagy mindent tudsz már nyájas olvasóm, ha végig vezetlek a város gyönyörű parkjában, ahol az árnyas fák alatt szebbnek hallod a madárdalt, illatosabbnak érzed a virágot, edesebben ömlik ajkadról a szó, s forróban dobog szíved, — s ahol a mama arról regél a lányának, hogy valamikor régen, régen . . . a füzesek idejében . . . itt csonakázott a kiöntéseken a jegyesével.

Hogy viszhangzik erre a hihetetlen mesére a leány csengő kacagása!

Oh nem! Nem tudsz te még sem mindent nyájas olvasóm! Lám, itt van a saját családi állapotom is, a lényeges mondjuk-borzasztó változás a kaszszám állapotában! A két ovodás ficzkóból bajuszos ifjú lett. Oh! amióta ez a két bajusz az egyetemre került, s azok viselői az apjuktól örökölt szoliditáson túladván, a vidám diákélet örömeibe merültek; azóta kezdem bámulni Wekerle lángeszét ama bizonyos deficit megszüntetéseért, s azóta kezdem ismerni azokat a rövid leveleket is, melyeknek kezdete s vége: „Apám pénzt”

Aztán, ha még csak az a két gyerek volna, de nagy lány is a háznál!! Teremtucscse szerencse, hogy nincs hajam, amibe belemarkoljak ilyenkor!

S mégis úgy elfog az öröm, hogy az a két „pénzfogyasztó gép” hazajön az ünnepekre az anyjuk főztjét enni! Az az, hogy mit is mondtam? Elfog az öröm? Igenis nem fog el, vagyis nem fogják rajtam észrevenni, pedig megérkeznek még ma.

— Á! Tehát megjöttetek? Persze elfogyott már a pénz, amit legközelebb küldtem, s most már jó lesz az anyátok főztje is? Mi! Semmirekellők!

E szavakkal fogom őket fogadni és szememből lesújtó villámok fognak cikázni. Ez lesz aztán „a t a g a d h a t l a n ú l m e g r á z ó h a t á s.”

De hallga! Kopognak: Igen, ezek ők, az én rég nem látott kedves fiaim.

— Isten hozott gyerekek! Csakhogy már itt vagytok újra! Hogy megemberkedtetek, amióta nem láttalak; Üljetek le ide mellém, hadd felejtsem el, hogy olyan rég nem voltam veletek:

De nini! a tesvéreket nem is üdvözöltétek még! Gyere csak be lányom!

Rohanva fut ez testvérei üdvözlésére, miközben apai szívem megtelik örömmel a testvéri szeretet, s büszkeséggel a szép reményekkel kecsegtető jövő felett.

— Milyen szép is, ha az ember így megéri a gyermekei felnöttét! Milyen szépek ezek a n a g y gyerekek!

El is álmodoznám egy perczre, ha merengésemből fel nem riasztana leányom sikoltozása kit föl alá kerget a szobában a két gavallér kezükben a fortélyos locsolóval.

— Hohó! Gyerekek! Engem locsoltok le kiáltom balsejtelemmel.

S a következő perczben csakugyan nyakamban a víz és én . . . én . . . ijedten ébredem föl.

Az az hogy, szó ami szó, — a szerkesztő úrnak csak megmondom biz én úgy ébredtem föl, hogy ez a két nebuló, már mint a két kis fiam addig próbálgatta egy literes flakóból a j ö v e n d ő l o c s o l á s t, míg végre is az én nyakamba zúdították az egészet. A leánytestvér pedig ott sivalkodott a kocsiban csakugyan ráérezve az édes anyja „f ő z t j e r e” akiszörnyen apprehendál, hogy egyszer bizta rám a gyerekeket, s akkor is elaludtam.

De mikor olyan szépet álmodtam!

IRSAI JÓZSEF

K É S Ő.

Oh barátság, oh szerelem, oh mámor,
Ifjú szívemből hova tűntetek?
Most érzem hogy mily édes volt a rabság,
Hogy eljártam az ifjú éveket.

Oh milyen könnyű volt fiatal hévvel
Futni az édes gyönyörök után.
És mily nehéz a mosolyt megtanulni,
Mikor szemem is olyan halovány.

Mint hervadt lomb, ha egy-egy szellő éri
Mely illatos deltájáról arra száll.
Egy pillanatra feledi, hogy hervad,
S azt álmodja, hogy újra itt a nyár.

Oh barátság, oh szerelem, oh mámor!
Az élet és a gyönyör hívogat.
Epédve vágyom egy-egy napsugárra,
Mikor sietve jő az alkonyat.

Makai Emil.

Boldog házasság.

— Karezet. —

Írta: Lévai Dezső.

Bizom az önök diszkreciójában, hogy a szó köztünk marad. De már ki kell törnöm. Meg is mondtam a feleségemnek, hogy eddig és ne tovább. Pedig milyen kedvező auspiciumok közt ismerkedtünk meg. Pedig mennyi reményt fűztem én ehhez az aszszonyi személyhez.

A multban nevelőnő volt, a jelenben az én feleségem, vagyis Waldfleck Tóbiásné, szül Bimzenstangl Pimpinella, de hogy a jövőben mi lesz vele, azt csak

az Isten tudja. Alighanem azt az elmés kis darabot fogjuk duettben eljátszani, amelynek olyan jóhangzású címe van: *Váljunk el!* Azt hiszem, nem soká tart majd a komédia, mert én már a harmadik felvonásnál tartok. Igen is. Torkig vagyok Pimpinellával, sosem volt bájaival együtt meg egész boldogságával, melyből egyébként csak a lakodalom napján volt részem, akkor is csak egy fűtő pillanatra.

Emlékszem, az utczán találkoztunk először. Pimpinella egy kis fekete kutyát vezetett madzagon és két kis vörös leányt, de ezeket nem madzagon. A kis kutya az utca befordulójánál egy arra menő kataszteri biztos lábára lépett egész véletlenül. S minthogy sem Pimpinella, sem a kis kutya nem kért a kataszteri biztos irtól bocsánatot, ez hivatalos hangon kezdett velük szóba állani. A gombaságok felbűszítettek s lelkesen védelmére keltem Pimpinella szűkebb körű családjának. A kataszteri biztos, biztos léptekkel párolgott el, míg Pimpinella olyan pillantás vetett rám, melyben biztosan hálás köszönet volt.

E naptól datálódott a mi szerelmünk. Régebbi keletű nem lehet, mert azelőtt nem ismertük egymást. A következő pár hónap történetét röviden fejezhetem ki. Czukedli, kölesönös sohajok, fenszterpromenádnak meg egy pár szál gyöngyvirág. Azután némi nagyobb jelentőségű kedveskedések. A kis fekete kutyát meg a kis vörös leányokat azontúl én vezettem, a napernyőjét én fogtam s a czukrázdában én fizettem.

Kévéssel rá a pap előtt állottunk s ott esküdtünk egymásnak olyas valamit, amit egyikünk sem hitt el a másiknak. Az esküvőről egyenest a vasúthoz hajtottunk, egy kis urí nászutazást eszközölni Fiuméba váltottam jegyet. Mikor Kelenföldhöz értünk, Pimpinella azt kérde tőlem, hova utazunk tulajdonképp?

— Fiuméba — volt válaszom.

— Fiuméba? Nohát én, fiuméba nem utazom. Avevous compris?

Kezdem Pimpinellát rábeszélni, hogy fiume vidékén a cizitromok meg makarónik úgy teremnek, mint nálunk a gomba. Hogy ott az utakat nem szederfák, hanem datolya és narancsfák szegélyezik, mert azon a vidéken valamire való selyemhernyó gyomorhurutot kap a szederfalevélről. Hogy a napsugár meg a szerelem oly állandó, mint nálunk az őszi eső. Hogy a kirakatok ablakai mind oly hosszú tükrövegek, melyben még a cipő orrát is meglátjuk, feltéve hogy a cipőnek orra van. De mindez nem használta. Pimpinella szilárdan megmaradt a mellett, hogy ő Fiuméba nem utazik. Mit volt tennem, kiszálltunk Adony-Szabolcsnál. Az állomáson levő ör. pénztáros, ellenőr, hordár, főnök (de ez csak egy személy ám!) ép oly gyanakodva nézett mi reánk mint mi ö reá. Emberemlékezet óta ugyanis még nem szállt ki utas Adony-Szabolcson.

Mikor megszólítottam, hogy hol lehetne itt meg szállni, örömmel fakadt ki:

Hát önök magyarok, testvérek, barátaim! s a keblemre borult. Azután Pimpinellának is a keblére borult volna, de Pimpinellának nem volt — kedve.

Csakhamar megbarátkoztunk s a napot együtt töltöttük. Az állomásfőnök bort és kártyát hozott a szomszéd városból, (mely kocsin négy óra, gyalog azonban csak rövid félóra) s elkvaterkáltunk meg elpreferánczoztunk. Pimpinellának nem tetszett a dolog. Azt mondta, hogy ez nem nászutazás. Preferánczozni otthon is lehet. Belátam, hogy igaza van s a legközelebbi vonattal mely harmadnap este robogott be az adony-szabolcsi pályaudvarba, haza utaztunk.

Othon, Répás-Üszögön, az intelligencia pár napig hidegen viselkedett irányunkban. De mikor azután Pimpinella uzsonnát adott, egy fényesen sikerült uzsonnát (amennyiben egy légy sem potyogott a csokoládéba, a mandulás lortából nem hiányzott a mandula s a vajjas pogácsákból még a tunikák zsebeibe is került) kibékültek s megbarátkoztak velünk. A közvélemény dicsegette úri mivoltunkat és Pimpinella tehetségét. Csak nekem sajnos nem volt mit dicsernem feleségemen. A mézes hetek negyedik napján oly keserű volt már az életem, mint a habos kávé a Grünsteinek szalonjában.

Amint hazaérkeztünk ugyanis, Pimpinella önkényűleg csinálta meg a heti étlapot. Leves a la Pompadour, husálareine, Voltaire mártás sal, Richelieu főzelék és tészta ala Pipiské. S ez naponként ismétlődött azzal a különbséggel, hogy főmagasságú Richelien kardinális úr vasárnap a tésztaiban, hétfőn pedig főzelékben szerepelt. Ettem, ettem, de soha sem tudtam, hogy mit.

A második napon egy szakács könyvet hozott s egy párisi művelt társalgót. Az előbbtől majdnem éhen haltam, az utóbbi pedig azt diktálta, hogy kis pincsinknek lilaszínű bluzt kell csináltatnom.

A negyedik napon berukkolt a familia. Pimpinellának nagynéje öt leányával. Nagyon regényesnek találták a kis kertünket, meg Répás-Üszög vidékét s ezért azt mondták, hogy itt maradnak pár hétig. Én pedig kivágtam kis kertem minden bozótát a tulipánok helyébe krumplit, a nefelejtsek helyébe pedig czellert ve-

tettem. Azután elkezdtem a vidéket gyalázní, mennyi a betegje s mily rossz lábón áll a személy és vagyonbiztonsága. A nagy néni bepakolta csöndesen a három nagy koffert meg öt leányát s utazott haza. Hasztalan beszéltem rá, hogy maradjon még. De ő nem maradt, mert átlítólá a férje nagyon sürgette haza.

Alig utazott el a néni, két órával később berobogott az anyósom Négy nagy koffert volt a kocsiján. Szerettem volna megszökni, de Pimpinella rendeletéből a cselédek nagyon ügyeltek rám. Anyósom 82 éves volt s mindég kötött. Keveselte azt a 96 pár harisnyáját. Tudod fiam, az ember nem tudja meddig él, mondogatta kötögetés közben.

Jó familiába tévedtem-gondoltam. Az Anyósom 82 éves s még engem akar túl élni.

Pár nap mulva Pimpinellának a tyai ágról szakadt rokonai látogattak meg. Ezeket nem lehetett lerázní a nyakunkról. Ágyammal (egy régi fotel alakjában) az előszobába szorultam, delben nem jutott rám az asztalnál sem hely, sem egy falat hus, a pipáimat a rokonok bitorolták, a kalapjaimat és fekete szalonkabátomat dettó.

Belátam, hogy én ezt tovább ki nem bírom. Örültnek tettem magam. Csokolgatni kezdtem Pimpinellát, ölelni anyósomat, dicserni a papokat meg rokonokat, a mellett folyton késsel hadonáztam s hangosan kiabáltam, hogy én vagyok a Jézus Krisztus...

A familia megijedt. Orvos hoztattak Mándók-Gilizéról, mert Répás-Üszögön orvos nélkül halunk meg, csak úgy természetes halállal — ez az orvos azt konstata, hogy az agykérgem megvastagodott, a szemem meg nem fénylik, a mellett nincs étvágyam, tehát feltétlenül megőrültem Csakugyan, Pimpinella majd megőrült ez örültség hallatára. Denique megkötöztek s elvittek a Lipótmezőre. De minthogy ott sem szorosabb a felügyelet, mint foházainkban, könnyű szerrel megszöktem.

Most itt bolyongok a nagy városban s nem tudom, vajjon igazán megőrültem — e, vagy csak tréfából? Az azonban bizonyos, hogy a familiámtól megszabadultam. Hát nem boldog házasság ez?...

A GOND.

Irta: Györy Loránd.

*Szerény szobában halványan világol
A lámpás a terített asztalon.
Egyik felén még ott a kés, a villa,
Másik felén meg irás egy halom.
Egyik felénél angyalarczú gyermek
Játszik vidáman s olykor felkaczag,
Másik felén az apja dolgozik még
S az anyja varr: előtte tű s kaczat.
Szívében boldog, gondtalan a gyermek,
Szülői keblén csak gondok teremnek.*

*„Mondd jó uram, mi bántja újra lelked?
Nem váthaték ma egy szót sem veled...
Csak írsz... csak írsz... vigyázz, beteg leszel,
Hisz nincs napod, nincs csendes éjjeled...
„Ne félts hű párom! Még erős vagyok.
De én, kit gondok úgy lesújtanak,
Nem várhatom, hogy hajlokem felett
A vad hullámok össze csapjanak!
Ah! mert, ha szép is, oly nehéz az élet,
Csak a botor, a könnyeimű henyélhet!“*

*Megszóllal aztán együgyűn a gyermek:
„Apácskám, oh mutasd meg énnekem
A gondot s mondd meg, vajjon hol lakik,
Mert, bár kerestem, én meg nem lelem.
Pedig hozzátok, úgy hallom, el'eljö
És, hogyha itt van, oly rossz látnom azt,
Hogy kis mamámnak két szelíd szeméből
Ilyenkor mindég könnyeket fakaszt.
Mutasd meg, kérlek, hadd törjek reája
És megverjem, ha jó anyámat bántja!“*

*„Jó kis fiam! A gond, az furcsa vendég,
A gyermekekhez el nem jó soha,
Csak a szülőket látogatja olykor,
S irántuk ekkor zordon, mostoha.
Mindent, mi kedves elrabol mitőlünk,
Lelkünk nyugalmát vágyva üldözi,
Vérző szívünkbe búvirágot ültet
S szemünk könnyével bőven öntözi.
Elöl az ajkról minden kis mosolyt
S keblünkbe mérhellen fájdalomt olt.“*

*„Most téj nyugovóra kedves kis babám
Aludj-aludj a csendes éjszakán!“
„Ha nálatok majd újra megejelen,
— Ugy-e apácskám elbujtok velem?“*

Estély utána

— Vázlat —

Irta: J. Margit.

A libériás kocsis leszáll a bakról, kereszthe veti átfázott karjait s türelmetlenkedve áll kocsijánál, mely a Cserfalvy-palota előtt áll.

Éjfélre jár az idő. A városra sűrű köd nehezül s a máskor világos gázlámpák most csak homályos fényt szórnak a nedves aszfaltra.

A palota első emeletéről vig társaság zaja hallatszik. A zongora akkordjaiba poharak csengése és vidám kacaj vegyül, formátlan hangkászó képezve. A szomszédos kávéházból, hol ledér énekesnők töltik a pezsgőt, kilép egy-két éjjeli csatangoló, odanéz a kivilágított palota átizzadt ablakára s belekurjongatva abba a zavaros hangkászóba, közönnnyel megy tovább.

— Cserfalviék estélyt adnak — mondja az egyik.

Sűrű hópolyhek hullanak alá s a kocsis álmosan mormol maga elé.

— Ennek a vén csontnak is jobb volna már nyugodni az ő köszvényes lábával... Már éjjel is elmúlt... Azt hiszi talán, hogy az a fiatal asszony...

Tovább nem beszélhetett, mert nyílt a czimeres kapu. Györfkönyi Eliz lépett ki egy katonatiszt karján. Hátul a férje köhécselt botra támaszkodva.

Mikor a kocsihoz értek a katonatiszt kezét csókolt a szép, fiatal asszonynak s magában a pokolba kívánta vén barátját, kit a kocsiha úgy kellett besegíteni.

II.

Eliz tüstént szobájába vonult. Csak a prémes kabátját meg földig érő boáját vette le, úgy ült oda kis ébenfa asztalához, melyet ezérfele apróság díszített.

Az egyik fiókból egy elszáradt szegfűt meg egy fényképet vett elő, megcsókolta mindkettőt, könnye is pergett rájuk, azután gyors mozdulattal a kandallóhoz lépett, melyben még izott a parázs. A papiros meg a száradt virág lobbot vetett s pár pillanat alatt csak olyan közönséges hamuvá lett, mint a többi.

Eliz most írompappájából egy lapot tépett ki, tollat fogott s kusza vonásokkal írt, miközben verejétkől gyöngyöző, hófehér homlokát bal kezével támasztotta meg.

„... Ez az élet. Hazug, sivár, örömtelen... Szegény anyám, ha élnél!... De jobb neked odalenn, hol nem érhet szemrehányás, hogy megraboltál szerelmeztől, boldogságtól, hogy egy emberhez kellett mennem, kit sose ismertem, sose láttam... Mit ér a palota, ha üres a szív, ha nincs senki, kiért az fellobogjon!...“

„Óh, mily boldog lettem volna, ha szívemre hallgatók, arra a szegény szívre, mely oly igazán szeretett s melyet te édes anyám, oly gyengédteletlenül összetörtél...“

„Lelkem meghasonlott és én megutáltam az életet, mely az én számomra oly hazug, sivár, és örömtelen. Az én virágom elhervadt, az én nappalom bealkonyult... S te tetted ezt, jó anyám, csupa szeretetből...“

„Hát te nem voltál fiatal? Hát te nem tudtad, hogy ha a szerelmet kitépik a szívből, hogy az vérzik? Vérzik pirosan, mint a halálos seb... Hát te nem láttál még sebet?...“

„De én hallgattam rád, mert téged is szerettelek... Nagyuri asszony lettem. Lett palotám, fogatom, minde nem, csak nyugalmam meg boldogságom nem... Éjjente álmaimban egy halvány ifjú képe jelenik meg. Szemeiből mintha mindent elborító könyáradat folyna s mintha hangosan dörögné a fülemben: Megcsaltál, boldogtalanná tettél, lakolnod kell!... S én lakolok keservesen... Kaczagnom kell, mikor sirhatnám: mosolyognom, mikor majd megreped a szívem...“

„Oh, bocsás meg, nem csaltalak meg... Esküszöm hogy szerettelek... most is szeretelek, esküszöm... A seb már nem vérzik, esküszöm.“

Mikor a papiros tele let a remegő írással, a szép asszony kinyitott egy másik fiókot, egy üvegcsét vett elő s azt fenekéig felhajította.

A Cserfalviéknál még hangos a társaság, Még hazudoznak, mosolyognak, még cseng a pohár a kacaj közt...

III.

Reggel felültözve találták a szép asszonyt patyolat ágyában.

Rajta volt még az estélyruha, hajában volt még a sötétpiros rózsza, mely árnyékot vetett arra a megermedt, fehér arczra, Kékes ajkán mosoly ült, megkövesült szemeiben köny.

IV.

Bezzeg a tavalyi névnap vigabb volt. Égtek is ám akkor az ünnepi gyertyák.

Most is égnek, de szomorú fénynyel.

A czimerekkel és virágokkal megrakott ravatal előtt egy élőhalott térdel.

Imát mond és két megtört szívet sirat.

Szegény asszony, szegény ifju.

H I R D E T É S E K.

Működő magyar államias biztosító társaság Budapestben.

I. Tűz-, szállítmány- és jégbiztosítási üzlet: BEVÉTELEK.

KIADÁSOK. Hamuznegyedlet évi zárszámla 1891. január 1-től deczember 31-ig.		BEVÉTELEK.	
I. TŰZBIZTOSÍTÁS.		1890. évi nyerevény-számla: maradvány	
Kifizetett károk a viszontbiztosított rész	1520605 81	Az 1890. évről áthozott készpénz díjtartalék a viszontbiztosított rész levonásával	
levonása után	127786 98	Az 1890. évről áthozott készpénz díjtartalék és minden megfizetés nélkül	
Flügőben maradt károk tartaléka	302436 42	388517511 ft 41 krajár közötti biztosítások után, valamint a folyó évből lejáró díj részletekből befolyó díjak	
Szerzési költségek a viszontbiztosított rész	103869 84	4842515 43	
utáni bevételek levonásával	49173 45	levonva: törlesztett díjak	
Jövedelmi adó és helygilletékek	700 —	443992 62	
Postadíjak	331474 60	viszontbiztosítási díjak	
Adakozások közhasznú célokra	7584 22	622008 65	
A tűzbiztosítási üzletet terhelő igazgatási költségek	331474 60	lejáró viszontbiztosítási díjak	
Bahajthatatlan követelések leírása	17689217 98	986723 69 2052724 19	
A következő évek készpénz-díjtartaléka a viszontbiztosított rész levonása után és minden megfizetés nélkül	4206920 30	Az 1890. évből fennmaradt tartalék függőben volt károkért	
II. SZÁLLÍTMÁNY-BIZTOSÍTÁS.		II. SZÁLLÍTMÁNY-BIZTOSÍTÁS.	
Kifizetett károk a viszontbiztosított rész	55534 92	Az 1890. évről áthozott díjtartalék	
levonásával	11420 90	39207153 ft 28 krajár közötti	
Flügőben maradt károk tartaléka	24321 28	tűz biztosítások utáni díjak	
Szerzési költségek	9042 38	4098 91	
A szállítmány-biztosítási üzletet terhelő igazgatási költségek	18375 86	viszontbiztosítási díjak	
A következő évek díjtartaléka a viszontbiztosított rész levonásával	879870 32	Az 1890. évből fennmaradt tartalék függőben volt károkért	
III. JÉGBIZTOSÍTÁS.		III. JÉGBIZTOSÍTÁS.	
Kifizetett károk a viszontbiztosított rész	1805806 99	98243412 ft 49 krajár közötti biztosítások utáni díjak	
levonásával	234131 72	Beváltott számvények után, valamint egyéb befolyó kamatok és ártólgyarmatosság eladott értékpapírok és idegen pénzürmek után	
Szerzési és igazgatási költségek a viszontbiztosítások után bevételek levonása után	1216 71	Társasági házak tiszta jövedelme	
Bahajthatatlan követelések leírása	2421025 74	459430 04	
1891. évi nyerevény	7206101 42	7206101 42	

II. B i z t o s í t á s i ü z l e t

KIADÁSOK. Huszonkétéves évi zárszámla 1891. január 1-től deczember 31-ig.		BEVÉTELEK.	
Törlesztett kötvények díja		A múlt évből áthozott díjtartalék	
140043 85	227638 54	Befolyt díjak: ez évben kiállított kötvények után	
Visszaváltott kötvényekért	701886 78	477822 26	
Hajléselek után kifizetett karsszeg	492276 10	az előbbi években kiállított kötvények után	
Lajárt kiadásokért	108322 07	2415379 34	
Kiadások a biztosítókra haláleset következtében levő károk tartaléka	211721 27	a biztosított tőke emelésére fordított nyerevények	
Flügőben maradt károk tartaléka	30322 90	16686 76	
Évjáradékokért	57621 98	2900887 36	
Viszontbiztosítási díjak	47030 12	173196 80	
Bélyegokért	122032 35	Beszerzési és piakt. vajdalu-nyadit vasuti elcségek kötvény	
Íródi bíró, postadíjak, nyomtatványok, uti és egyéb költségek	53283 53	58321 10	
Tiszti fizetések	7389 58	13450 Lire 32 c. olasz sz. os. járadék és kam.	
Jövedelmi adó	20831 45	1891. eszt. kamat. és elszám. penztildemény	
Orvosi díjakért	176308 79	778155 72	
Szerzési és díjbehajlási költségek	5213 21	Központi tartozásai	
Bahajthatatlan tartozások leírása	2403022 52	1771470	
Díjtartalék ez év végén	16397734 72	13508 63	
1891. évi nyerevény	342906 32	355583 62	
	19443773 30	419446 02	

Budapest, 1891. deczember hó 31-én.
 ÁGOSTON JÓZSEF, elnöki bizottsági osztagfőnök. HARKÁNYI FRIGYES, LÉVAY HENRIK, ORMODY VILMOS, báró SCHOSBERGER ZSIGMOND, gróf ZICHY NÁNDOR.
 A fenti zárszámlákat és mérlegeket megvizsgálván, azokat a törvényben s az alapszabályokban megmunkított elvek szerint készítették és azok egyes tételeit a fö. és segédkönyvekkel találjuk.
 Budapest, 1892. márczius hó 17-én.
 GÖRF BATTYÁNY GÉZA, JEKELFALUSSY LAJOS, LAZLÓ ZSIGMOND, JENNEY LAJOS, galgázgató, mint központi könyvezés főnök.
 GÖRF BATTYÁNY GÉZA, JEKELFALUSSY LAJOS, LAZLÓ ZSIGMOND, KACZYNSZKY JÁNOS, elnöki bizottsági tag, SZITANYI IDOR, mint központi könyvezés főnök.